

Lucy A HOTÝLEK V BRETANI

Renovaci zchátralého hotelu zvládne.
Renovace vlastního života ale bude jiné kafe.

DEE ERNSTOVÁ

Lucy, devětačtyřicetiletá hotelová manažerka z New Yorku, toho času bez práce a peněz kvůli podvodu, kterého se dopustil její bývalý šéf a partner, má osobní i pracovní život v troskách. Není divu, že s nadějí skočí po jediné nabídce, která se objeví – vedení malého stylového hotýlku v bretaňském Rennes. Ke svému překvapení ale na místě zjistí, že hotel byl naposledy v provozu po válce. Té první. A že jejím úkolem je dát ho nejprve dohromady a teprve pak úspěšně rozjet.

Lucy, která nemá jinou možnost, v sobě objeví netušenou sílu i dovednosti. S obrovským nasazením, citem, ale i humorem pracuje na tom, aby kouzelný hotýlek Paradis mohl znovu otevřít. Pomáhá jí v tom partička zdejších svérázných starousedlíků, taková rodina náhodně poskládaných přátel různého věku i povolání. Někde mezi malováním stěn, repasováním nábytku, vytvářením webovek a sblížováním se s atraktivním, byť poněkud arogantním autorem dětských knih si Lucy uvědomí, že se tu začíná cítit jako doma...

„Zábavný, vřelý příběh s příděchem maloměstské romance, okořeněný francouzským šarmem...“

– Publisher's Weekly

DEE ERNSTOVÁ

Lucy
A HOTÝLEK
V BRETANI

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lucy Checks In

Text Copyright© 2022 by Elizabeth Ernst

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group

Translation © Věra Kotábová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-734-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-733-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-253-0 (print)

*Pro Parsippany-Troy Hills,
systém veřejných knihoven.*

Jeanmarie ví proč.

1

Přijet do Paříže bylo báječné.

Samozřejmě že ano. Vždyť to byla ta vzrušující *Paříž*. A co víc, byla jsem skoro v cíli své cesty. Jakkoliv bych chtěla trávit dny – týdny – objevováním Paříže a každičké pamětihodnosti, o níž jsem četla, slyšela a snila, musela jsem se poprat se svým životem a ten život nebyla jen Paříž.

Takže jsem nastoupila do vlaku směr Rennes, opřela si hlavu o opěrku sedadla a čekala, až se rozjede druhé dějství.

Tohle je pro nás typické, ne? Mám na mysli pro nás ženy. Věříme v druhou šanci, v to, že nás ještě čeká něco velkého, že nastane chvíle, kdy se na nás usměje štěstí. Pořád si něco namlouváme. *Já osobně* jsem to dřív nedělala, ale to neznamená, že jsem nevěřila, že by to nebylo možné a že bych zčistajasna, právě teď, nemohla začít nový život. A vlastně jsem si ani nepředstavovala *celý* nový život. Jen jsem se snažila trochu ubrat. Méně zodpovědná práce, menší místo, které bych mohla nazývat domovem, omezenější okruh známých.

Skromnější Lucia Gianettiová.

Celé týdny jsem myslela na těch několik hodin, které mě teď čekají, a v duchu jsem si vykreslila jejich podobu až k dokonalosti. Na nádraží pro mě pošlou auto. Elegantní a naleštěné, o tom není pochyb. Nebo možná nějakou klasiku, třeba bentley. To by mělo šmrnc. Pojedu letní krajinou kolem levandulových lánů – počkat, levandule vlastně roste v Provinci, ale to je fuk –, až konečně zabočíme na stinnou příjezdovou cestu k hotelu Paradis.

Nedokázala jsem se rozhodnout, zda hotel bude jak z disneyovek, s věžičkami a balkony, nebo spíš něco hranatého a přísného, jako hrad Highclere, jen menší. Ať tak či onak, přivítá mě oddaný personál a já projdu vstupní halou s vysokým stropem kolem nesmírně cenných starožitností a portrétů zobrazujících v životní velikosti příslušníky rodiny, která vedla hotel Paradis posledních dvě stě let, a vstoupím do svého nového království.

Začnu své další velké dobrodružství.

Trhla jsem sebou a otevřela oči. Nechtěla jsem cestu vlakem prospat. Nechtěla jsem přijít ani o kousek z té výjimečné scenérie, která se mi nabízela, zvláště ne o toho úhledného gentlemana, sedícího naproti přes uličku v dokonale padnoucích džínách a zabraného do čtení nějakého ohmataného paperbacku.

Copak tady lidé pořád ještě čtou knihy? To je vskutku ráj.

Vytáhla jsem mobil a odpověděla na záplavu esemesek, které mi přišly od chvíle, kdy jsem vystoupila z letadla.

Otci jsem odpověděla: ANO, PŘISTÁLA JSEM V POŘÁDKU, JSEM NA CESTĚ DO HOTELU.

Dojímalá mě jeho pozornost, ale řekněme si rovnou, že to nejspíš bral jako povinnost.

Nejlepší kamarádce: JSEM VE VLAKU DO RENNES. UŽ JSEM ZNAMENALA JEDNOHO ATRAKTIVNÍHO FRANTÍKA. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ DORAZÍŠ.

Byly jsme s Julií v Anglii, ve Španělsku a v Řecku. Zatím jsme úplně vypustily Francii, i když ona sama tu už mockrát byla. Ale teď to bude jiná...

Otravnému bratru Frankovi: **FBI SAMOZŘEJMĚ VÍ, ŽE JSEM ODJELA – POTŘEBOVALA JSEM JEJICH SOUHLAS, BLBEČKU.**

Panebože. Frank zná do detailu všechny nechutné okolnosti toho skandálu. Jsem si jistá, že líp než já sama. Je to ten druh chlápka, který se vyžívá v neštěstí druhých, a když se mu poštěstil takový úlovek, v němž figurovala jeho vlastní sestra, bude z toho nejspíš žít po zbytek života.

Mému druhému, míň otravnému bratru Joeovi: **ANO, JSEM V POŘÁDKU. ŘEKNI MIMI A CARĚ, ŽE POŠLU FOTKY.**

Mimi je moje devítiletá neteř Camille, Cara je její dvojče Caroline a jsou to jediné dvě členky naší rodiny, po kterých se mi bude opravdu stýskat.

Není to tak, že bych neměla ráda svoji rodinu. Samozřejmě že je mám ráda. Ale soustředila jsem se na kariéru, kterou nikdo z nich neschvaloval, a čím úspěšnější jsem v ní byla, tím víc a halasněji s ní nesouhlasili. Osm let jsem žila v hotelu Fielding a pracovala dvanáct hodin denně, často sedm dní v týdnu. Takové nasazení neponechává mnoho možností věnovat se ještě něčemu jinému. A protože se rodina na moji životní volbu tvářila vždycky jen odmítavě, nedělalo mi problém se od nich distancovat.

Podívala jsem se na hodinky. Jedu do Rennes rychlíkem a první půlhodinu jsem prospala. Zbývá ještě něco přes hodinu... Třeba je vhodná chvíle na drink?

Prošla jsem přes pár vagonů do jídelního vozu. Úplně jako v nějakém filmu stál za miniaturním barem usmívající se muž. Objednala jsem si pomalu, protože má francouzština je poněkud chatrná. Učila jsem se francouzsky na střední škole a pak

na univerzitě. Než jsem zakotvila ve Fieldingu, strávila jsem tři roky v Quebecu v hotelu Saint-Michel, kde jsem mluvila francouzsky každý den. Jenže to je už přes deset let. Musela jsem se ale vyjádřit správně, protože mi nalil sklenici bílého vína, načel mou kreditku a s úsměvem mi poděkoval.

Posadila jsem se na lavici, která se táhla podél stěny vagonu, a vyhlédla jsem z okna. Zvlněná krajina. Tu a tam nějaký stetek. Ve zlatavých francouzských slunečních paprscích se točily větrné turbíny. Cítila jsem klid v duši a konečně jsem si vydechla. Minulost je minulost. Jsem na nové cestě. Dokonce mám i smlouvu, podepsanou a pečlivě uloženou v příručním kufříku, která mi slibuje pravidelný měsíční příjem, místo, kde budu moct složit hlavu, a záruku nejméně šestiměsíčního zaměstnání na pozici manažerky starobylého rodinného hotelu Paradis, to vše počínaje dnešním dnem, prvním březnem.

Skoro dva roky jsem žila jako nezaměstnaný bezdomovec. Tedy technicky vzato jsem nebyla bezdomovec. Bydlela jsem u rodičů, ale nebylo to šťastné řešení. Moje matka nikdy neschvalovala, že mám vlastní zaměstnání místo toho, abych byla šťastně vdaná s kupou dětí, a dávala to hlasitě najevo, kdykoliv jsem zajela domů. A když jsem s nimi pak bydlela pod jednou střechou, vyjadřovala svou nespokojenost nejmíň jednou týdně.

Chápala jsem ji. Když jsem se nastěhovala zpátky do svého starého dětského pokoje – i po třiceti letech prakticky pořád stejného – se ztroskotanou kariérou a finančně zruinovaná, to by nepotěšilo žádného rodiče. Oběma rodičům bylo přes sedmdesát a spokojeně si užívali důchodu pěstováním rajčat a rozmazlováním vnuček, kterými je tak laskavě obdařili moji bratři. To poslední, oč stáli, byla zkrachovalá depresivní čtyřicátnice, která se kolem nich každý den plouží a dům opouští jen za účelem výpovědí na policii a účasti na soudních stáních.

Skandál kolem hotelu Fielding byl obrovský. Jak často se stává, že se pohledný a slavný majitel věhlasného hotelu vypaří se sedmi miliony dolarů, které vesměs patří jiným lidem, a úplně zmizí z povrchu zemského? Jako manažerka hotelu jsem byla tím, kdo takříkajíc držel kasu, a tak se moje jméno po nekončné měsíce objevovalo v novinách, na internetu, a dokonce i v nočních zprávách. Skutečnost, že jsem nakonec byla shledána zcela nevinnou, byla zmíněna jednou jedinkrát, což svět posléze více méně zcela ignoroval.

Čtvrt, v níž jsem vyrostla, se za ta léta nijak podstatně nezměnila, takže můj příchod nezůstal bez povšimnutí. Když jsem mýjela stará známá jména a tváře sousedů, potřásali hlavami a odvraceli se ode mě. Chudák Lucy – nejen že je svobodná a musí žít se stárnoucí Sophií a Brunem, ale navíc nejspíš stráví zbytek svého života ve vězení.

Nakonec jsem do vězení nešla. Právníci mě sice stáli až do posledního halíře všechno, co jsem si za celý svůj život našetřila, ale FBI ve finále obvinění proti mně stáhla. Po Tonym Fieldingovi zůstaly milionové dluhy, ale moji právníci se ujali také jeho soudních sporů a já jsem byla nakonec zcela osvobozena. A třebaže mé jméno bylo v hotelové branži po celých Spojených státech pošpiněné, Francie nezaujala stejný postoj. Takže tady mě máte.

Věděla jsem, jaké mám štěstí. Nebrala jsem tu přízeň osudu na lehkou váhu.

Dopila jsem víno a zapřemýšlela, jestli si mám dát ještě jedno. Zavrhla jsem to a vrátila se na své místo. Ten pán, co si četl knížku, se ani neobtěžoval zvednout zrak. No, na to jsem teď koneckonců zvyklá. Bývaly doby, kdy se po mně muži otáčeli, kdykoliv jsem vešla do místnosti. Ve Fieldingu jsme měli malé, ale výborně vybavené fitko, kde jsem po osm let den co den

běhala na pásu patnáct kilometrů. Také jsem si pravidelně každý týden nechávala dělat manikúru a pedikúru a jednou za měsíc jsem chodila na barvu a střih do velice luxusního kadeřnictví tři bloky od hotelu.

Ale to bylo už strašně dávno, když jsem ještě měla peníze a čas a dbala jsem na sebe. Za poslední dva roky bylo jediným důvodem k tomu, abych opustila svůj pokoj, předvolání k soudu, kde jsem se měla podrobit *dalšímu* výslechu ze strany mnoha různých orgánů činných v trestním řízení, které se tak vehementně nabouralo do mého života. A pak tu ještě byly všechny ty dobroty z italského pekařství v naší čtvrti, které jsem si velice oblíbila, takže jsem spořádala tři až čtyři krabice cukroví každý týden. Bůh ví, že moc peněz mi nezůstalo, ale ty, co jsem měla, jsem utratila moudře.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Už jen dvacet minut.

Můj nový život se mi bude líbit.

Vystoupila jsem z vlaku se třemi velkými kufry, příručním zavazadlem a s kabelkou, což si vyžádalo součinnost dvou nosičů a jednoho úplně cizího člověka. Naložili všechnu moji bagáž na vozík a vyjeli s ním před nádraží, kde měl podle mých očekávání zavazadla převzít řidič limuzíny / elegantního městského vozu / vozu značky Bentley.

Místo toho tam stálo omšelé volvo, o jehož přední sklo byla opřená ručně psaná cedule s nápisem *Hotel Paradis*. Za volantem shrbeně seděl řidič a z koutku oknítrovaných úst mu visela cigareta. Četl si noviny.

„Hello,“ řekla jsem anglicky a zamávala jsem na něho.

Nevzhlédl.

Přešla jsem k autu, poklepala na okno a přepnula do francouzštiny. „Jste z hotelu Paradis?“ Zvedl oči od novin, s viditel-

ným povzdechem pokrčil rameny a vystoupil. Podíval se na má zavazadla a něco si zamumlal. Neslyšela jsem ho, ale dovedla jsem si snadno představit, jakou má náladu. Neměl radost. Naházela všechna má zavazadla do kufru a s třísknutím ho zabouchl, pak se vrátil ke dveřím řidiče a posadil se.

Ach jo.

Otevřela jsem si zadní dveře a vklouzla dovnitř. Auto páchlo po cigaretách, břečtanu a sýru. Na zpětném zrcátku se houpal důvěrně známý osvěžovač vzduchu ve tvaru stromečku. Vypadalo to, že tam visí už velmi dlouho, byl celý vybledlý, ale zjevně pořád vydával tu svou protivnou, ne úplně přírodní vůni borovice.

„*Merci*,“ řekla jsem.

Něco zabrbľal, nastartoval a odlepili jsme se od obrubníku.

Vyjeli jsme z nádraží a já jsem si prohlížela město. Moderní, vysoké štíhlé budovy z šedého kamene stály vedle stejně působivých historických domů, které pamatovaly několik století.

„Je hotel daleko?“ zeptala jsem se. Znovu jsem promluvila francouzsky. Jestlipak ten člověk mluví anglicky? Na tom teď nezáleželo. Potřebovala jsem opět nasadit tempo, a to rychle.

Pokrčil rameny a odpověděl francouzsky. „Ne. Je hned na Starém Městě.“

Aha. Předpokládala jsem, že bude *mimo* město, uprostřed krajiny někde na venkově, ale přirozeně dávalo větší smysl, aby byl blíž k centru dění. Zámeček, který jsem si původně představovala, rychle nahradilo něco, co připomínalo spíš newyorskou Plazu – s velkými dveřmi vedoucími přímo na rušný chodník –, jen mnohem skromnější.

S tím se snadno smírím. Koneckonců hotel Fielding se svými dvěma sty dvanácti pokoji, barem, dvěma restauracemi a čtyřmi salonky stál přímo ve středu města a byl připravený zvládnout jakoukoliv opulentní akci až o čtyřech stovkách návštěvníků.

Hotel Paradis mohl ubytovat jen čtyřicet hostů. Neměl bar, snídaně se podávala v salonku. Bude to ústup ze slávy, to je jisté, ale malý boutique hotel si zaslouží stejnou úroveň služeb, a od toho tu budu já, abych se o to postarala.

Zahnuli jsme za roh a hned jsem poznala, že se nacházíme na Starém Městě. Moderní šedé či prosklené budovy a rovné chodníky nahradily hrázděné domy a kočičí hlavy. Ulice byly úzké a křivé chodníky byly plné kavárenských stolků. Všechno bylo tak *staré*. Doslova jsem to cítila a v údivu jsem zírala na obchod značky Tommy Hilfiger, který vystavoval své zboží ve výloze domu starého několik set let.

V New Yorku jsem celá ta léta, co jsem tam žila, nikdy nejezdila autem. Zjevně ani v Rennes nejspíš nebudu řídit. Pokud tam byla maximální povolená rychlost, řidič ji ignoroval. Měli-li chodci přednost, museli si ji vybojovat. A kde vlastně jsou dopravní značky?

Řidič náhle prudce zahnul, hned za rohem vjel na obrubník, zaparkoval a vystoupil. Opatrně jsem otevřela dveře.

Byla to úzká ulice s vysokými stromy vrhajícími stín na dlažební kostky. Stáčela se doleva a lemovaly ji kamenné hrázděné domy. Restaurace na protější straně měla jasně červené markýzy a stolky natěsnané u vysokých oken. Lákavá vůně česneku a pečeného masa mi znenadání připomněla, že už jsem několik hodin nejedla.

Řidič naskládal moje zavazadla na chodník a zabouchl kufr. Spěšně jsem v kabelce hledala peníze, ale řidič odmítavě máchl rukou. Přešel k železné bráně, vyťukal číselný kód a uslyšela jsem charakteristické cvaknutí. Rychle mi zasalutoval, nastoupil do auta a odjel.

Zadívala jsem na vrata před sebou. Byla zasazená do vysoké kamenné zdi, která se táhla od rohu, u nějž jsme zastavili, až

k zákrutě ulice. Nad bránou byla rezavá písmena tvořící nápis *Hotel Paradis*.

Pomalu jsem zatlačila na vrata a vešla dovnitř.

Stála jsem na velkém nádvoří obklopeném kolem dokola zdí. Přímo přede mnou se tyčil hotel: dvoupatrový, postavený z šedého kamene, rozlehlý a docela vznešený. Vstupní dveře byly klenuté a umně vyřezávané. Dům měl dokonale symetrickou fasádu, dveře po obou stranách lemovalo šest vysokých oken, která se opakovala i v dalším patře. Střecha byla břidlicová, opatřená vikýři a čněly z ní komíny. Mezi okny byly připevněné velké litinové truhlíky, ale byly prázdné, bez květin či zeleně.

Na nádvoří stály vlevo i vpravo nižší budovy, které vypadaly jako někdejší stáje. Kámen, z něhož sestávaly jejich zdi, byl úhledně otesaný a levá stáj se zdála být lépe udržovaná; místa, kde dřív bývaly vjezdy do konírny, byla osazena vícedílnými dveřmi a okny. Dřevěné dveře byly natřené na modro a za velkými okny byly vidět vybledlé závěsy. Budova napravo vypadala zchátraleji, neměla moderní dveře ani okna a původní široká stájová vrata byla opatřená visacím zámkem.

Pomalu jsem vykročila kupředu. Připadala jsem si jako Julie Andrewsová v muzikálu *Za zvuků hudby*, když poprvé stála samotinká před vilou rodiny Trappových. To místo bylo právě tak velké, jak jsem si představovala. Do Googlu jsem zadala hesla „Francouzské hotely“ a „Dějiny francouzského hotelnictví“ a na Pinterestu jsem našla celé stránky nákrešů a pláneků. Samozřejmě jsem si je malovala zasazené do jiného prostředí, ale budova sama mě nezklamala. Ačkoliv její stav...

Je tu vůbec někdo *ubytovaný*? Mám jít prostě dál? Je tu někde nějaký zvonek?

Čím blíží jsem přicházela, tím byla zanedbanost zřejmější. Za rozbitým sklem vykukovaly roztrhané závěsy, omítka kolem

oken a dveří byla vybledlá a popraskaná a dole u zdí se hromadilo spadané listí a bláto. V jednom z litinových truhlíků spala bílá kočka stočená do klubíčka. Všude bylo ticho.

Dvoukřídlé přední dveře měřily na výšku snad tři metry a uprostřed každého křídla bylo velké klepadlo ve tvaru stylizované lilie ze zkorodované mosazi. Mám zaklepat? A pokud zaklepu, otevře mi někdo? Němý hrbáč? Vysoká šklebící se žena v černém? Starý kulhavý sluha?

Jak jsem tam tak stála a snažila se rozhodnout, zda se mám otočit na patě a honem odtamtud vypadnout, uslyšela jsem mužský hlas.

„Můžu vám nějak pomoci?“ Hlas vycházel z jedněch dveří od stájí. Byl nízko posazený a zněl britsky. Tak britsky, jak mluví snad jen Hugh Grant.

„Hledám majitelku. Claudine Capuçonovou?“ řekla jsem. „Je tady?“ Ohlédla jsem se přes rameno, protože jsem měla starost o veškeré své pozemské statky trůnící na chodníku za zdí.

„Jste Lucia? Čekáme vás.“ Byl vysoký a docela hubený, oblečený do pomačkaných khaki kalhot a džínové košile. „Copak vás tu Georges jen tak vyklopil? Kde máte zavazadla? Bože, to je neotesanec.“

Rychle vyrazil na ulici. Musel jít natřikrát, aby dopravil všechny moje kufrы na nádvoří. Očividně nebyl zběhlý v nošení kufrů tak jako Georges.

„Kde je Claudine?“ zeptala jsem se. Hrdlo se mi najednou stáhlo a všechny moje nadnesené naděje a vysoká očekávání se začaly vzdalovat. Vysnila jsem si luxusní boutique hotel, který potřebuje jen trochu dotáhnout, aby se plně změnil v high-tech ubytovací zařízení poskytující pohostinnost hodnou dvacátého prvního století a snadno dohledatelné na internetu. Tohle místo vypadalo, jako by zamrzlo někdy v devatenáctém století.

„Jsem Colin, mimochodem. Colin Harding. Bydlím tady.“ Natáhl ke mně ruku a já jí celá oněmělá potřásla.

„Bydlíte tady? Vy pracujete v hotelu?“

„Cože? Ne, to ne. Jen tu bydlím. Nastálo. Je nás tu šest, když nepočítám Claudine. Předpokládám, že brzy se s námi všemi seznámíte. Tak, teď vám odneseme věci do bytu.“

Uchopil rukojeť největšího kufru a táhl ho za sebou přes dvůr dolů ke stájím.

„Bytu?“ Popadla jsem další kufr a šla za ním. „Bylo mi řečeno, že budu bydlet v manažerském apartmá.“

„No ano, asi vám napsali apartmá. Tady je to *appartement*. Můžete tomu tak říkat.“ Zastavil se u zavřených dveří uprostřed budovy a nohou je otevřel. „Do toho kufru jste si určitě zabalila celý svůj předchozí život. Váží snad tunu. Musela jste aerolinkám platit zvláštní příplatek? Vsadím se, že ano.“ S úlevou jej postavil. „Tak tady budete bydlet. Porozhlédněte se, já se vrátím pro vaše ostatní věci.“

Prostor byl úzký a hluboký, jediné světlo přicházelo skrze skleněné výplně dveří. Upustila jsem svůj kufr a příruční zavazadlo na zem a kabelku si přitiskla na prsa. Místnost byla zhruba tři metry široká a možná dvakrát tak dlouhá, s hladce omítnutými stěnami smetanově bílé barvy. Na podlaze byla položená široká prkna z velmi starého a velmi tmavého dřeva. Pokoj měl nízký strop, z něhož vystupovaly stářím zčernalé trámy. Na opačném konci byla vysoko ve zdi prolomena malá tabulková okna a pod nimi stálo něco, co asi měla být kuchyňská linka: bílý rustikální dřez stojící na čtyřech umně vyřezávaných dřevěných nožkách a mrňavý sporák, v jehož troubě by se dal upéct tak leda jeden malý koláč. Nad dřezem viselo jednoduché, patrně mosazné, svítidlo. V místnosti nebyl žádný nábytek kromě stolu přirazeného ke zdi a dvou dřevěných židlí. Uvědomovala jsem si, že to

je nejspíš jen mou zjitřenou představivostí, ale přísahala bych, že to tam bylo cítit po koních.

Pokročila jsem dál. Oblouk bez výplně, probouraný skrze zeď tlustou asi třicet centimetrů, vedl do další místnosti, pravděpodobně ložnice. V blízkosti vysokého okna, sahajícího od stropu až k podlaze, stála kovová postel s vysoko navršenými polštáři, složeným povlečením a vybledlým přehozem. Taky se tam nacházela vysoká skříň, a když jsem ji otevřela, došlo mi, že to bude moje šatna. U postele stála lampa, ale nikde jsem neviděla prádelník. Vzdů byla zastrčená koupelna se stejnou řadou vysoko posazených oken, s vanou na nožičkách, záchodem a umyvadlem, všechno do čista vydrhnuté a slabě vonící po citronu.

Ve Fieldingu jsem měla apartmá v nejvyšším patře. Nikdy jsme mu neříkali *střešní byt*. Tak se nazývala jen apartmá pro *hosty* na stejném patře. Apartmá sestávalo ze dvou pokojů a koupelny, zrovna jako tady, ale mělo výhled na Padesátou druhou ulici. A když jsem se otočila směrem na sever, viděla jsem Central Park. Také tam byla okna od podlahy po strop, koupelna měla bezbariérový sprchový kout o velikosti průměrného auta a každý den mi tam přicházeli uklidit a dát čerstvé květiny do vázy.

V průběhu oněch osmi let, co jsem tam bydlela, jsem nahradila většinu standardního hotelového nábytku (ne že by byl nějak opotřebovaný – kdepak, všechno zařízení hotelu bylo prvotřídní) svým vlastním ve svém oblíbeném stylu: většinou to byly starožitnosti z měkkého dřeva, akvarely na zdech a naleštěné mosazné a měděné kousky, v nichž se odrážely neony z ulice. Když budovu uzavřela FBI, jeden každý předmět v hotelu byl považován za důkazní materiál a po osmnácti měsících soudního projednávání jsem si mohla nárokovat jen šatstvo a fotografie, které prokazatelně zachycovaly moji rodinu.

Poznámka pro mě: uchovávej si účtenky za *všechny* nákupy.